

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 8 * 19. února 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

**Další pokračování
diskuse o svátosti
svěcení kněžstva
v naší církvi –
pohled duchovního**

KONKRÉTNÍ POMOC MLADÝM NEZAMĚSTNANÝM

Možná už jste zaznamenali informaci o tom, že občanské sdružení Ekumenická síť pro aktivity mladých (ENYA) připravuje v Michli otevření Domova na půli cesty Maják, který by měl pomoci mladým lidem odcházejícím z dětských domovů při startu do samostatného života. Pevně věříme, že Domov Maják zahájí svůj provoz ještě v první polovině roku 2006. **Také touto cestou chceme poděkovat všem dárcům, kteří se s námi o finanční náklady na rekonstrukci objektu spolupodílejí.**

Rádi bychom vám nyní představili dvouletý integrační projekt "Ohrožená mládež". Tento projekt spočívá v péči o další vzdělání a nabídku práce pro lidi, kteří jsou z různých důvodů znevýhodněni na trhu práce. K těmto důvodům patří např. nízká nebo žádná kvalifikace, věk, romský původ apod. Cílem dvouletého projektu je poskytování takovéto pomoci až 75 lidem.

Projekt je financován z grantu poskytnutého z Evropského sociálního fondu, podílí se na něm i Ministerstvo práce a sociálních věcí a Hlavní město Praha.

Partnery ENYA při realizaci projektu jsou pražská diecéze ČČSH, náboženská obec ČČSH v Praze 4 – Michli, Husitské centrum o. p. s. provozující komunitní středisko pro děti na Žižkově a Nadace Civilia, která se specializuje na podporu domů na půli cesty. I budoucí obyvatelé Majáku budou moci využít tuto pomoc a rozšířit si tak své znalosti i praktické dovednosti, osvojit si pracovní návyky, zvýšit si vlastní sebevědomí. Snáze se pak budou moci dlouhodobě či dokonce trvale zaměstnat.

Konkrétně projekt bude probíhat v šestiměsíčních cyklech (během dvou let proběhnou tedy tři cykly) s následující strukturou programu:

- pondělí a úterý budou věnovány intenzivní výuce češtiny, angličtiny a práce na počítači,
- středy, čtvrtky zaplní práce a indivi-

duální docházení na úřady s asistencí sociální pracovníce (úřad práce, správa sociálního zabezpečení atd.),

- pátky budou programově různorodé, od interaktivního vzdělávání v sociální problematice (příklady témat: domácí násilí, vztahy mezi muži a ženami, postavení ženy ve společnosti, řešení konfliktů, prostituce, sexuální obchodování, drogy, HIV/AIDS...) přes společné hodnocení týdenního snažení, přednášky i individuální rozhovory s vedením projektu.

První cyklus bude zahájen 27. února 2006.

Nabídka úspěšným absolventům celého cyklu v podobě pracovního pobytu v některé ze zemí EU v délce až jednoho měsíce (brigády, reciproční výměny, jazykové kurzy...), kterou naše organizace může účastníkům zprostředkovat, bude závěrečný bonus, který může i pozitivně motivovat.

Do jednoho cyklu můžeme přijmout až 25 mladých lidí ve věku 18 – 32 let, kteří budou vybráni po zaslání přihlášky a následném pohovoru.

Součástí projektu je též několik seminářů pro pracovníky organizací poskytujících pomoc ohrožené mládeži a příprava série tištěných osvětových materiálů, které budou využity jednak během projektu, jednak nabídnuty dalším zájemcům a samozřejmě v církvi. Pokud vás projekt zaujal, moc vás prosíme o vaši modlitební podporu. Obratě se na nás z náboženských obcí v případě, že potřebujete pomoci s drobnějšími opravami, nátěry, vyklízením nepořádku, s úklidovými pracemi, údržbou zahrady apod. Odměnu za vykonanou práci poneseš my. Informace a podrobnosti této pomoci můžete domluvit na adrese

ENYA
U nás 9, 147 00 Praha 4
tel. 241 483 743
e-mail: cejenya@mbox.vol.cz
nebo přes NO Praha 4 – Michli a její farářku (viz spojení v kalendáři Blahoslav).
(jk, em)

Obraz Jana Rokycany před Basilejským koncilem od slavného malíře Alfonse Muchy visí na rokycanské radnici

535 LET OD ÚMRTÍ HUSITSKÉHO ARCIBISKUPA

Více než půl tisíciletí uplyne příští týden od úmrtí kališnického arcibiskupa Jana Rokycany. Připomeňme proto jeho osobnost několika zajímavostmi. Tento nejvýznamnější představitel utrakvistické církve za vlády Jiřího z Poděbrad a nepotvrzený arcibiskup pražský, pocházel z prosté rodiny rokycanského kováře. I proto později na své pečeti používal podkovu s hvězdou. Studoval nejdříve v augustiniánském klášteře v Rokycanech a pak na pražském vysokém učení, kde se roku 1415 stal bakalářem svobodných umění. Postavil se na stranu pražských mistrů, vystupoval obzvláště proti Janu Želivskému. Po jeho popravě musel dokonce prchnout z Prahy. V Praze vystupoval i proti Janu Žižkovovi, až mu byla dávana za vinu porážka pražských vojsk u Malešova. Od r. 1427 působil jako Týn-

ský farář. Roku 1429 se stal správcem duchovenstva podobojí - tzv. generálním vikářem arcibiskupství pražského. Roku 1430 se stal mistrem svobodných umění, od r. 1435 působil na univerzitě jako rektor.

V prosinci 1432 byl vyslán na Basilejský koncil za pražské mistry. Dne 21. října 1435 byl českým sněmem zvolen arcibiskupem, tuto volbu však Řím nikdy neuznal. V úřadu se snažil o smíření všech stran, protože však nepřestal podávat podobojí, byla mu roku 1436 Týnská fara odebrána. Odešel tedy do Hradce Králové, kde zůstal až do roku 1448. Při volbě krále (15. červen 1440) zastupoval české duchovenstvo.

Na 4. října 1441 svolal sněm do Kutné Hory, kde byly ujednány zásady husitského vyznání závazné pro všechny. Roku 1444 vyhrál soud s tábority, kteří se stále odmítali přizpůsobit jednotným zásadám a tábořské učení bylo odsouzeno.

Roku 1449 si začal dopisovat s papežem Mikulášem V., protože potřeboval světit kněžstvo. Nakonec se pokusil dostat k papeži, ale nepodařilo se mu projet přes Německo. Proto roku 1451 zahájil jednání s Cařihradem o spolupráci husitů s řeckou církví. Roku 1453 byl však Cařihrad dobit, proto ze spolupráce nakonec sešlo.

Zikmund Jana Rokycanu nikdy neuznal. Ladislav Pohrobek nevěděl, jaký vztah má k němu zaujmout, proto se jeho kázáním raději vyhýbal. Nástupcem Jiřího z Poděbrad se situace trochu zlepšila. Přestože se Jiří z Poděbrad snažil snížit moc církvi, Rokycana ve svých kázáních jeho zvolení podporoval. Zpočátku schva-

loval i jeho politiku. Jiří z Poděbrad ho na oplátku respektoval jako hlavu církve podobojí a navštěvoval bohoslužby, které Jan Rokycana sloužil. V roce 1461 však začal Jiří z Poděbrad jednat o povýšení na království Římské, což by samozřejmě znamenalo zřeknutí se kalicha. Rokycana proto nakonec mluvil i proti králi.

Rokycanova aktivita úzce souvisí s jeho činností literární. Nejznámější je Postila, soubor jeho českých kázání v Týnském chrámu z let 1456 a 1457. V mnohem se shodoval s názory Petra Chelčického, jehož učení doporučil svým žákům, nespokojeným s povrchností utrakvismu. Podporoval vznik Jednoty bratrské, velice brzy ho však pocítoval jako narušení jednoty kališnické církve, a tak souhlasil s jejím pronásledováním. Všemi silami se snažil podpořit prestiž království a zlepšit postavení kališnické církve, zvláště když papež Pius II. roku 1462 zrušil kompaktata a předvolal Jiřího před papežský tribunál. V roce 1468 uvalil papež klatbu i na těžce nemocného arcibiskupa, který byl v roce 1466 stížen mrtvicí a nemohl ani mluvit. Jan Rokycana zemřel čtyři týdny před Jiřím z Poděbrad. Ani po smrti mu nebylo dopřáno klidu. Na rozkaz knížete Lichtenštejna jezuita Jiří Fer za pomoci jezuitských studentů z koleje u svatého Klimenta 23. ledna 1623 vyzvedl kosti Jana Rokycany z hrobu v Týnském chrámu, nechal je veřejně spálit na Staroměstském náměstí a popel vysypat do Vltavy. Současně shodili i kalich z průčelí Týnského chrámu.

Helena Noemi Bastlová

HOSPODAŘENÍ V ÚSTŘEDÍ CÍRKVE

Hospodaření ústředí bylo po řadu let vedeno neehospodárně a neprofesionálně se špatným hospodářským výsledkem. Církevní zastupitelstvo neschválilo v letech 2004 – 2005 rozpočet a nakonec vyhlásilo rozpočtové provizorium. Po ukončení pracovního poměru účetní a ekonomky ses. Zuzany Prokelové bylo zjištěno, že jsou značné nedostatky v základní účetní evidenci.

Veškeré bankovní účty byly téměř vyčerpány, byly neuhrazené faktury v částce přes 650 tisíc korun a nepřevedené dotace diecízám a náboženským obcím v částce 320

tisíc korun. Dále bylo kontrolními orgány zjištěno pochybení ve vykazování služeb a nájmu, kde byla vyčíslena částka na dalších téměř 250 tisíc Kč. Pohledávky z roku 2004 se objevovaly ještě v červnu roku 2005.

Vzhledem k tomu, že personální stav úřadu nebyl schopen garantovat řádné vedení účetnictví, byla jejím vedením pověřena společnost Ambrosius, spol. s r. o. Hradec Králové (jediným vlastníkem je Královéhradecká diecéze ČČSH, takže i prostředky vynaložené na tuto službu zůstávají v církvi).

Byla stanovena přísná pravidla hospodaření, výkonem a realizací závěru byl osobně pověřen ředitel úřadu ÚR ThDr. Jan Vaníček a kontrolou dodržování stanovených pravidel byl pověřen slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D., který z této své funkce byl odpovědný přímo Církevnímu zastupitelstvu, přičemž nebyla dotčena práva a povinnosti CRFV jako nezávislého kontrolního orgánu celku církve.

Po celý rok tak byla vykonávána dvojí nezávislá kontrola nad hospodařením celku církve, práva
Dokončení na str. 3

Člověk a Bůh

Vztah člověka k Bohu je navzdory tomu, že se o Bohu a víře v něho hodně mluví, obestřen tajemstvím. Není divu. Vždyť Boha nikdo nikdy neviděl. V Písmu svatém o něm čteme jednoznačnou výpověď, že Bůh je duch. Je neviditelný a nehmátatelný. Navzdory této skutečnosti totéž Písmo svaté ve svých líčeních a svědectvích dává Bohu hrubě lidskou podobu, mluví o něm jako o člověku. Tak čteme o Bohu laskavém, milujícím, lítostivém a milosrdném, ale také o Bohu bojovném, hněvajícím se a ničícím.

Tak mnohovrstevnatě mluví v Písmu svatém o Bohu člověk. Člověk, který skutečnost Boha zakouší a rozvažuje o ní. Vyznává jeho sílu a moc i to, že Bůh se v jeho existenci projevil jako ten, kdo mu přišel na pomoc v úsní života. Člověk mluví o Bohu jako o tom, kdo zná lidské srdce a má na zřeteli konání člověka, ať je dobré či zlé. Tak člověk mluví o Bohu zachraňujícím i trestajícím, mluví o Boží spravedlnosti a svatosti. Celé tohle široké spektrum vjemů a myšlenek vztahujících se k Bohu ze strany člověka obsahují verše 37. žalmu, který je připisován králi Davidovi. Čteme tam: „Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč srdce požádá. Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého. Svou naději skládej v Hospodina.“

Když o těchto slovech přemýšlíme, je nám zřejmé, co je pro člověka v jeho vztahu k Bohu a v očekávání lidského srdce od Boha potřebné: důvěra a trpělivost. Obrazem takové lidské důvěry a trpělivosti směrem k Bohu jsou dva staří lidé, kteří se v Jeruzalémě v chrámovém okrsku setkali s Josefem a Marií přinášejícími dítě Ježíše, aby splnili, co od nich žádal Mojžíšův zákon: „Vše co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu.“ Simeon a Anna, lidé na konci své životní cesty, ohromují Josefa a Marii svým vyznáním, že v dítěti Ježíši přichází svět a lidem spasení, záchrana od Hospodina, Boha Izraele. Toto bezbranné a bezmocné dítě, odkázané na péči lidí je Božím darem záchranu každému člověku, který je přijme do svého života jako Spasitele i Pána, který věří, že tento Ježíš Nazaretský je Emmanuel, že v něm se ke člověku sklonil a přiblížil Hospodin, Bůh náš. V běhu církevního roku se příběh o setkání Simeona a Anny čte o svátku Uvedení Páně do chrámu. Jak patrné, není to záležitost jednoho dne v roce. Ten příběh i onen církevní svátek mohou být výzvou člověku k uvažování nad myšlenkami žalmisty Páně, k jejich naplňování v každodennosti života. Snad nám pomůže k naplnění dvou podobných a pro soužití lidí důležitých apelů: „Odlož hněv a zanech rozhořčení. Nenech nad svým hněvem zapadnout slunce. Nedopřej místa ďáblu!“

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

7. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Pane, nejsme hodní, abys vešel k nám, ale řekni jenom slovo a budeme uzdraveni

Ježíš uznával souhlasně se svými současníky spojení mezi hříchem a nemocí. Odmítal však zjednodušování toho vztahu na "přímou úměru" - čím těžší nemoc, tím větším hříšníkem musel být pacient a tím přísnější trest zasluhuje. Ježíš však nebyl zajedno ani s dnešními příliš materialistickými názory, že nemoc je pouze poruchou tělesných funkcí. Dává nám příklad, že je nutné pečovat o CELÉHO člověka, o jeho duchovní i tělesnou složku. Proto zde ujistí nemocného nejprve odpuštěním hříchů a pak dojde k tělesnému uzdravení. Jedná ze svého rozhodnutí, které je v souladu s Otcovou vůlí. Od nás si nedá předpisovat jakákoli pravidla. Kající hříšník je omilostněn a uzdraven, kdežto lidé domýšliví na svou spravedlnost odejdou od Ježíše s prázdnými rukama a neproměněným srdcem. Víra nemocného se tu zřejmě předpokládá, proto o ní není řeč. Ježíš se však zajímá o víru těch, kteří nemocného přinesli. To nejspíše znamená důraz na významnou roli církevního obecnství, bez jehož pomoci by mnohý hříšník Spasitele nenašel. Jde tedy také o naši odpovědnost za trpící sestry a bratry.

Vstup: Iz 43,22-25

Tužby:

1. Aby Kristova odpuštějící láska uzdravovala i naše nemocné životy...
2. Abychom s upřímnou vděčností stále chválili Spasitele za všechna přijatá dobrodíní...

Epištola: 2K 1,18-22

Evangelium: Mk 2,1-12

K obětování: Ef 4,30-32

K požehnání: Sk 3,1-8

Modlitba:

Bože, Otče náš, nemůžeme jinak, než s upřímnou vděčností tebe velebit za všechno, co jsi v Ježíši Kristu učinil pro naši spásu. Prosíme však, připomínej nám naléhavě, že náš dík tobě nesmí přestávat jen u slov, ale že k němu patří i to, abychom využívali svých dnů ke svědomité službě tobě i bližním. Rač nám k tomu dávat sílu i své požehnání.

Vhodné písně: 44, 127, 136, 292

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 7

Snad nebude od místa, uvedu-li dopis, psaný 30. ledna 1925, jako odpověď jednomu z prvních československých novosvětců, který si stěžoval ze své první štače na "mnoho cestování". Dopis Karlův zní: „Vážený bratře! Jsem rád dobrému humoru, který je znát z Tvého dopisu. A chodění? Je právě pro mladé lidi. Ostatně nikdo nenachodí víc, nežli mu nohy stačí. Z kilometrů udržuje církev naše výborný zdravotní stav svého duchovenstva. Ostatně mají ty kilometry i svou dobrou stránku praktickou, lépe řečeno, hospodářskou. Také jsem šlapával před dvaceti léty v Krušných horách, ale za 20 haléřů jeden – a bez renumerace! Rád si na ně však vzpomínám, ježto jsem cestou celé dny studoval. Zejména hebrejštinu dělal jsem "po kilometrech". Těším se srdečně ze všeobecných úspěchů Vás novosvětců. A jenom Vás všechny prosím, abyste si byli vědomi velkých nadějí,

teré do Vás naši dobří lidé skládají. Vaše první vystoupení vyvolalo po Vás velkou poptávku! Kéž mohou naši příslušníci žehnati církvi z Vaší činnosti povždy! Pozdravuj tam příležitostně starého bratra R., upřímného Čechoslováka a obětavého! A buď zdrav! Hojně úspěchů na díle CČS přeje Tobě i Tvé náboženské obci oddaný...

Touto vlastní vzpomínkou Karlovou na dobu kaplanování končím vyprávění o Ostrově.

V Perninku

V létě 1906, a to od 8. června, administroval Karel faru v Perninku, nahore v horách na trati Karlovy Vary. Cesta z Karlových Var nahoru přes Nejdek do Perninku v zadním vyhlídkovém voze (bohužel byl to jen vůz druhé třídy) patří k velmi zajímavým partiím a je opravdový požitek si tudy vyjet. Městečko Pernink je položeno tak vysoko, že zde bývá skoro tři čtvrt-

tě roku studené počasí. Pernink tvoří s nedalekým Blatnem a Aber-tamy trojúhelník a styk mezi těmito místy není nikterak obtížný – alespoň v době, kdy není sněh; tak také kněží z těchto, necelé půlhodiny od sebe vzdálených městeček, scházivali se navečer na procházce. Proto se Karlovi ani v této končině pro tu chvíli celkem nestýskalo. Farář v Blatnu byl rovněž českého původu, tuším z Prahy (měl v Praze bratra, či bratrance) a domácnost mu obstarávala sestra. O Abertamech je známo, že v nich se pěstuje hlavně rukavičkářství, v Perninku se vyrábějí ve velkém umělé krajky. Tu sluší se uvést zvláště továrnu na krajky firmy Meinel, která již na počátku tohoto století byla i hygienicky poměrně dobře zařízena. Tehdejší majitel, zároveň starosta města, dbal toho, aby se v dílnách větralo, aby se v nich rozléhal zpěv a tak dále.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Nad Písmem

SYNU, ODPOUŠTĚJ SE TI HŘÍCHY... Mk 2,1–12

Příběh, který pro nás zapsal evangelista Marek, zapsali ještě další dva evangelisté. Je to příběh dramatický, i když je zapsán velice strážlivě a dovedeme si jej i dnes živě představit. To proto, že se dotýká hned několika aspektů lidského života.

Za prvé mluví o naději, kterou má člověk, když se setká s Kristem. Za druhé hovoří o lidském přátelství a nezištné pomoci, o obětavosti a překonávání překážek láskou. Za třetí odhaluje souvislost mezi duchovním životem a fyzickým tělem a nemocí. No a za čtvrté povzbuzuje a utvrzuje naši víru v Ježíše jako Božího Syna, který má moc odstranit z našich životů duchovní bídu, hříchy a napomoci tak i tělesnému uzdravení. Hlásá do světa, že u Boha je možné všechno!

Jako lidé jsme navštěvování různými nemocemi. Písmo nehovoří o tom, čím trpěl náš člověk. Možná, že se mu postupně omezovala hybnost, možná trpěl silným revmatismem či artrózou. Jak dobře to starší lidé i dnes znají!

Tento člověk z příběhu, byl nakonec zbaven hybnosti úplně a upoután na lůžko. Jednoho dne prostě nevstal. Jak dlouhé to pak byly noci. Co všechno se mu honilo hlavou, když nemohl spát. Jistě se zpočátku litoval. A pak, někdy uprostřed noci, se ozvalo svědomí. Začal se rozpomínat na různé hříchy z mládí, na nedobré věci, které byly v toku života zasunuty. Komu ublížil a co už nemůže napravit, protože je postižený. Trápilo ho to a viděl sám sebe před Hospodinem jako zvrženého člověka. Tolik let se sám nepodíval do svého srdce a nyní – těžko se to dá, vzhledem k nemoci, napravit. Je chromý, nemohoucí, osamělý.

Potom přijde dobrá zpráva. Ježíš je nedaleko. Ten Nazaretský prý už uzdravil spoustu lidí, dokonce se šušká, že je to Mesiáš! Rozhodně – je to Boží muž, tolika lidem pomohl a Boží slovo vykládá tak, jak to ještě nikdo neuměl. Svitla naděje a ukázalo se, že onen nemocný není tak osamělý jak myslel. Přicházejí přátelé a odnášejí jej za Ježíšem.

Pomíňme, sestry a bratří, problémy v podobě zástupu lidí kolem Ježíše, pomíňme i překážky, které museli ti přátelé překonat. Láska dělá divy.

A nyní leží ochrnutý muž před Ježíšem. Vidí mu do očí, ale nechte tam odsouzení, ale milosrdenství. V myslí mu jako film probíhají jeho hříchy. KDO je ten zvláštní tichý muž, který se nad ním sklání? CO řekne? Pomůže mu? Místo zavření a odsouzení slyší slova: „Synu, odpouštěj se ti hříchy...“ Velká radost proběhla srdcem nemocného. Zapomněl na své chromé nohy. Ovšem mezi lidmi kolem se něco děje. Jsou na obou doslova nácpaní a reptají. Místo aby se radovali z doteku Boží odpuštějící lásky, tak se pohoršují. Zvláště zákoníci a farizeové – ti přece vědí nejlépe, že odpuštět hříchy může jen Hospodin. Kdo je ten muž, že si troufá odpuštět hříchy? To je rouhání!

Pán Ježíš vidí do lidských srdcí a rozpoznává zlobu a zášť. Ale protože ví, že jeho Otec pečuje o celého člověka, nejen o tělo či jen o duši, učiní ještě jedno viditelné znamení své moci. Dotkne se nemocného, pozvedne jej – uzdraví a pošle jej domů.

Všimněme si, sestry a bratří, že Pán Ježíš činí nejprve to nejdůležitější: očistí člověka od hříchů, dá mu novou šanci, nový život. Tento člověk a my s ním, musí pochopit to, co dnes mnozí nechtějí pochopit: že totiž zdravé nohy nejsou ještě zárukou věčného života s Bohem. Že peníze, moc, domy, auta, pracovní úspěchy a sláva nestačí k uzdravení srdce a k pokojnému spánku.

Jistě byl onen nemocný muž šťastný z toho, že může chodit. Měl radost, že není nikomu na obtíž. Že může třeba pracovat a pomáhat jiným a napravit i to, co v nemoci nemohl. Ale k této radosti přibyla radost největší, radost čistého srdce, kterou mu už nikdy nikdo nemohl vzít. Totiž to, že se setkal s Bohem v Ježíši Kristu. Naplnilo se to, co Bůh zaslíbil: pošlu vám zachránce, Spasitele. Divíte se, že lidé říkali: „Něco takového jsme ještě

neviděli?“ Tak jak to napsal apoštol Pavel ve 2. listě do Korintu: „Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v Kristu řečeno: Ano.“ (2 K 1,20a)

Sestry a bratří – načerpejte tedy sílu z dnešního evangelijního příběhu. Kolik jen máme starostí! Jak často naše myšlenky místo aby se uklidnily a soustředily na modlitbu, bloudí po různých nepřijemnostech našich životů, touhají se po domnělých křivdách a dokonce budoucích vymyšlených nebezpečích!

Zkusme vidět, co všechno jsme už od Boha dostali a co všechno ještě můžeme skrze Syna obdržet. Kolik máme přátel, bratří či sestry, blízkých. Zamysleme se také nad tím, zda my jsme někomu pomohli či chceme pomoci někomu "pustit" před Krista.

Kéž tedy řetěz Boží i lidské lásky nikdy nekončí. Amen.

Jana Chaloupková

**Děkujeme ti
nebeský Otče
za poznání tvé lásky.
Přichází k nám
ve tvém Synu
a volá nás k pokání
i ke službě druhému.
Někdy jsme potřební my,
někdy jiný člověk
vedle nás.
Vyznáváme,
že Kristus
nad námi stojí s pomocí –
jen se k němu
musíme vypravit.
Pomoz nám,
abychom se zbytečně
ve svých nemocech
a trápeních nelitovali,
protože už dávno přišla
pro nás pomoc největší –
Pán Ježíš Kristus.
Amen**

K ČLÁNKU „K OTÁZCE SVĚCENÍ ČI ORDINACE“...

Článek bratra prof. Kučery v Českém zápasu č. 3: "K otázce svěcení či ordinace kněží ČČSH" se ve svém úvodu snaží řešit otázku bratra biskupa Hradila ohledně ordinovaných duchovních hlásících se do svazku ČČSH. Škoda jen, že na tuto otázku snaží odpovědět bratr profesor po dlouhých vyjmenováváních dat a jmen, až v posledním odstavci článku. Evangeličtí duchovní přicházející na Slovensku do ČČSH, pocházejí z Evangelické církve a. v., která svým životem spirituálním, teologickým i bohoslužebným je v mnoha směrech odlišná od Českobratrské církve evangelické. Tedy můžeme říci, že není evangelík jako evangelík, snad jen aby nedošlo k mýlce.

Bratr profesor možná zapomíná, že s touto církví na Slovensku měla ČČS(H) již v dobách prvorepublikových dohody o vzájemném uznání svátostí a duchovní výpomoci. Zvláště pak v dobách nastolení Slovenského štátu, kdy byla ČČS na Slovensku zrušena. V těchto jednáních a

potvrzení smluv dále jednal br. biskup Hradil v 90. letech 20. století. Také není třeba připomínat, že obě církevní společenství se hlásí k Leu- enberské konkordii, která mimo jiné hovoří o vzájemném uznání svátostí a duchovních.

Pokud se podíváme do Základů víry ČČSH, které jsou jakousi teologickou normou této církve, nalezneme v počátečních pojednáních o církvi čl. 1. – 46., že ČČSH se necítí církví jedinečnou, ale součástí mnohých společenství. V případě, že již ordinované duchovní bude církev zavazovat k přijetí další ordinace, bude tím jen demonstrovat, že neuznává plnost a oprávněnost ordinace a svátostí společenství, ve kterém duchovní sloužil. Zvláště pak participují-li tato společenství na smlouvách vzájemných či dokonce smlouvách a dohodách více církevních společenství, stává se toto jednání ekumenickým problémem.

V případě, že by do ČČSH chtěli přijít duchovní z církví katolických, ne-

ní třeba tuto otázku řešit, vždyť všichni otcové Církve československé byli kněžími katolickými a nezavazovali se k novému svěcení, své svěcení v římskokatolické církvi považovali za dostatečné.

Nejsem si také zcela jist, zda-li se dá hovořit v ČČSH o apoštolské posloupnosti, tak jak je to naznačeno ve výše uvedeném článku. Vzhledem k církevnímu právu i tradici, nemůže být považováno za plné kněžské svěcení to, které není konáno řádně svěceným biskupem, ale kněžími, ještě církví exkomunikovanými. V takovém případě jde opravdu o ordinaci, jakési uvedení či pověření do služby druhého člověka.

Toto povědomí měla nejen církve a kněží doby husitské, kteří se uchýlili k zbojnickým praktikám, umístí biskupy římské, kteří pak pod vyhožování a násilím museli nové kněze světit. Měla jej i nově vzniklá ČČS, která ve svém vzniku okamžitě zahájila jednání se Srbskou pravoslavnou církví o jakémsi metodickém vedení a řádném vysvěcení biskupů a dalších kněží. Tato praxe v církvi fungovala až do pravoslavné krize v roce 1924, kdy se ČČS s záští vymezuje do té doby nejen k církvi římskokatolické, ale i k oddělivšímu se nově vzniklému společenství Pravoslavné církve v ČR a tedy směřování ke křesťanské ortodoxii a staletí platným řádům a tradicím.

Myslím si, že otevřená diskuse k otázce ordinace kněží ČČSH má mnohem širší spektrum podotázek. Neměli bychom ji tedy naplnit jedním článkem, ale vést seriózní diskusi, bez osobních invektiv, tlaků, nenávisť a konečným řešením se stranou jinonázorovou, tak jak tomu byla církev svědkem před několika málo lety. Také bychom tuto diskusi neměli vést jen z pozice krátké historie vlastní církve a teologického pohledu ČČS(H). Je třeba na toto téma hledět z pohledu obecně teologického, historického, s vnímáním historie i tradice křesťanství trvajících 2000 let, v rozměru ekumenickém a nebat se i pohledu kritického.

Mgr. Rostislav Kotrč

NEZAPOMÍNÁME

V den zrodu naší církve 8. ledna jsme si v Plzni – západ v tzv. TUHÁČKOVĚ KAPLI připomínali jednu z klíčových osobností zakladatelů církve i naší náboženské obce profesora ALOISE TUHÁČKA.

První bohoslužba nové církve byla sloužena v Plzni už 28. 9. 1920 dr. Karlem Farským na náměstí Republiky. Profesor Tuháček se okamžitě stal spolupracovníkem Karla Farského, který si jeho práce velice cenil.

Byl prof. Tuháček a jeho ženy Marie se stal farou, kde se scházeli laici i duchovní.

Bratr Tuháček se narodil 25. 5. 1883 v Březových Horách u Přibrami. Byl jedním z laiků, kteří pronikli k podstatě náboženského i národního poslání církve. Odborným samostudiem teologických otázek si získal takové znalosti, že byl už v r. 1921 vysvěcen na kněze a působil na předním místě v duchovním vedení. Pracoval hlavně na poli liturgickém. Pro první sněm církve připravil návrh liturgie, který byl pak přijat naším prvním patriarchou za základ a dnes je nazýván liturgií dr. Karla Farského. Profesor Tuháček vytvořil, kaligraficky sepsal a do kůže svázal velkou Bohoslužebnou knihu církve, již je dáváno jméno "Tuháčkův misál". Jeho originál je uložen v archivu naší diecéze.

Bratr Tuháček byl v Plzni spolu s manželkou a dalšími bratry v roce 1944 zatčen gestapem a odsouzen pro ilegální protinacistickou činnost. Zemřel jako vězeň v Německu 16. 2. 1945 a byl pohřben v Hamburku na hřbitově Ohlsdorf.

Jeho paní Marie zemřela v roce 1979. Na druhém sněmu církve v r. 1945 bylo přijato usnesení, že jeho život i liturgické dílo pro církve Československou bude vždy vzorem všem pracovníkům církve.

Bratr prof. Alois Tuháček si proto zaslouhuje nejvyššího uznání církve pro své vykonané dílo liturgické.

Ing. Václav Jiřinec,
Plzeň-západ

HOSPODAŘENÍ V ÚSTŘEDÍ...

Dokončení ze str. 1
ústřední rady v hospodářských otázkách byla omezena.

V současné době můžeme konstatovat, že se v průběhu roku 2005, dramatického na události ve vedení ČČSH, podařilo uspořádat hospodaření tak, aby byl v roce 2006 již předpoklad hospodaření v rámci běžných pravidel. Církevní zastupitelstvo schválilo řádný rozpočet na rok 2006 a předpokládá, že se veškeré nedostatky podaří v letošním roce plně odstranit.

Nemalou měrou se na průběhu konsolidace podílela i příkladná činnost laických členů ÚR, a to zejména finančního zpravodaje. V průběhu celého období byl

postup pravidelně konzultován ve skupině odpovídající za průběh a kontrolu hospodaření ve složení bratři biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D., ředitel ÚÚR, finanční zpravodaj a předseda CRFV.

Rozhodnutí církevního zastupitelstva ustanovit odpovědným činitelem nad průběhem provizorního hospodaření biskupa ThDr. Jana Hradila, Th.D., se ukázalo jako velmi přínosné, neboť přispělo k vyřešení jednoho z palčivých problémů celku církve, a sice ke konsolidaci hospodaření v ústředí církve v ČR.

Ing. Karel Rauš
předseda stálého předsednictva CZ
a místopředseda ÚR

BERLA

A máme to tu zase (viz příspěvek Mgr. Rostislava Kotrče) – otázku apoštolské posloupnosti – džina z láhve, který byt' nepravdělně, zato opakovaně provázal naší církev od jejího založení. Tentokrát, aniž to měl v úmyslu, nepřimmo uvolnil zátku džinovy láhve prof. Zdeněk Kučera příspěvkem "K otázce svěcení či ordinace kněží ČČSH" v Českém zápasu č. 3.

Zakladatelé Církve československé byli katolickými kněžími, svěcenými v apoštolské posloupnosti. A přišli o ni, byli exkomunikováni, protože dali přednost nové církvi.

Věřili, že jejím prostřednictvím budou lidem sloužit lépe a srozumitelněji předají evangelium Ježíše Krista, že této církvi Bůh žehná a provází jí svým Duchem.

Ano, v historii se objevovaly pokusy apoštolskou sukcesi pro naši církev získat. Ovšem je-li Duch Svatý v církvi, je přítomen při bohosluž-

bách i při svátostném obřadu svěcení kněží.

Je dobré, aby byl kandidát kněžského svěcení na dráhu kněze vybaven touhou co nejlépe sloužit Bohu, vědomostmi i praxí. Stránku vzdělání i praktické připravenosti ošetřují církevní řády, po duchovní stránce uchazeče obdarovává Bůh svým Duchem.

Je vidět, že někomu to nestačí a potřebuje berlu, kterou by svoji víru podepřel.

Pobaveně si představuji kandidáta, jak se při svátosti kněžského svěcení modlí: „Děkuji ti Bože, že jsi zde přítomen svým Duchem, ale pošli mi sem prosím pro jistotu ještě biskupa s apoštolskou posloupností. Pak budu teprve tvým opravdu dobrým služebníkem. Amen“.

Nevím jak vy, ale já bych na místě Ducha Svatého po takové modlitbě okamžitě odešel...

Pavel Pánek

Z JAKÉHO MATERIÁLU BOHOSLUŽEBNÝ KALICH

Existuje domněnka, že kalich, který držel v rukou při poslední večeři Pán Ježíš Kristus (Mk 14,23), byl pravděpodobně hliněnou miskou. Tato nádobka musela být dostatečně velká, aby z ní mohli všichni účastníci stůlování pít (srov. Nový biblický slovník, Praha 1996, s. 788). V židovství je důležité, aby nádoby pro rituální účely byly co nejhezčí. Materiál není až tak důležitý, proto není vyloučeno, že by mohl být kalich užíván Ježíšem z hlíny. Při domácí židovské slavnosti mohly být užívány nejen kovové, ale i hliněné kalichy. Chudší lidé měli keramické, avšak bohatší si pořizovali kovové poháry.

V křesťanské bohoslužbě z počátku neexistovaly zvláštní kalichy, nýbrž se používaly předměty denní potřeby. Jak tyto poháry a džbánky helénistického období asi vypadaly, nám umožňuje poznat například Slovník antické kultury (Praha 1974, s. 405).

Kalich měl původně podobu kantharu – širokého poháru s dvěma uchy. Pro účely křesťanské bohoslužby byly záhy vyráběny kalichy z různých materiálů: zlata, stříbra, bronzu a v rostoucí míře také ze skla. V 8. a 9. století byly užívány veliké a těžké kalichy, se kterými bylo obtížné manipulovat. V té době se i na západě přijímalo ještě podobojí. Gotické a renesanční kalichy se zhotovovaly ze stříbra či zlata a byly bohatě zdobené. Kalichy 16. století byly zdobeny perlami, emailovými obrázky, erby dárců, slovy. Kalichy barokní byly ještě hustěji a více zdobené.

Důsledný návrat k prostotě a jednoduchosti v užívání bohoslužebných předmětů byl patrný u husitů tábořského směru a v Jednotě bratrské. V počátcích Jednoty byl užíván dokonce i kalich dřevěný, jako tomu bylo zřejmě u tábořů, kteří nerozlišovali mezi nádobami profánního a

sakrálního charakteru. V dominujícím utrakvismu, vyzdvihujícím přijímání z kalicha těž laiky, byly kalichy zhotovovány z mědi, z cínu, z bronzu, ale i ze stříbra pozlaceného a představovaly mistrné dílo uměleckého zlatnictví. Z velkého stříbrného kalicha podobojí na okraji zašpičatělém se rozlévalo víno do menších kalichů, ze kterých věřící přijímali přímým upíjením nebo lžičkou ze stříbra. V české reformaci se objevuje jen u radikálních husitů – tábořů – keramický pohár. V této souvislosti je zajímavá hypotéza o koflíku z pálené hlíny nalezeném v Sezimově Ústí před rokem 1900, který bývá považován za kalich tábořských radikálů. Jedná se o tzv. Husův hrneček s nápisem latinským a českým – jde o český text písně připisované Husovi "Králi slavný, Kriste dobrý". Jeho materiálem je hlína s příměsí

Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

Pozvání do parlamentu

Zveme vás na veřejné setkání, konané při příležitosti 156. výročí narození TOMÁŠE GARRIGUE MASARYKA v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v úterý 7. března 2006 od 18 h za účasti správce církve, biskupa královehradeckého Štěpána Kláska, biskupa pražského Mgr. Karla Bicana a přítomen bude premiér České republiky ing. Jiří Paroubek, ministr kultury Mgr. Vítězslav Janďák, náměstek primátora hl. města Prahy Mgr. Rudolf Blažek a další osobnosti veřejného a kulturního života.

V programu: přednášky dr. Daniela Totha "Masarykovo pojetí Evropy v kontextu politické filozofie" a prof. MUDr. Ctirada Johna, DrSc., "Student v Masarykově republice", projevy a diskuse k tématům, vystoupení Pražského žestového sboru. Účastníci jsou v závěru setkání zváni k pohostění.

Svoji účast potvrďte na adresu: Kulturní rada ČČSH, 166 26 Praha 6, Wuchterlova 5 nebo na e-mailovou adresu ředitele ÚÚR: vanicek@ccsh.cz do 25. února 2006 (s uvedením jména, adresy a čísla osobního dokladu). Těšíme se na setkání s vámi.

(jv)

Doteky v Liberci

Přijměte, prosím, naše srdečné pozvání na faru, nám. Českých bratří 2, Liberec, dne 24. února na **54. večer z cyklu "Doteky – plochy poznání"**:

* 16.30 h – vernisáž výstavy Vladimíra Balcara "MOJE POHLEDY"
* 18.00 h - talk show "ZPOVĚĎ PÍSNÍČKÁŘE"

Hostem autora cyklu Stanislava Kubína bude písničkář Karel Diepold, moderuje Vojta Tomášek, scénář a režie Stanislav Kubín.

Výtěžek dobrovolného vstupného je určen na humanitární účely. Projekt "Doteky" je realizován s grantovou podporou MK ČR. Mediálním partnerem cyklu "Doteky" je Český rozhlas 2 - stanice Praha.

(sk)

Smutné zprávy

„Já jsem cesta pravda i život“ (J 14,6) – tato slova našeho Pána čteme v bolesti i v naději na smutčným oznámení sestry Anny Lukešové st. Je to citát, který přesně vystihuje její život, směřování životní poutě, jež byla završena 2. února 2006.

Cestou Ježíšovou v odevzdanosti, radosti a jistotě kráčela naše sestra pozemských šestaosmdesát let. Jsme vděční za lásku, kterou rozdala ve své církvi. V opravdovosti sobě vlastní věnovala církvi své síly a své srdce. V naší náboženské obci byla dlouholetou varhanicí, kazatelkou, jáhenkou, členkou rady starších i její předsedkyní. V letech 1976-1984 také pozoruhodně sloužila jako farářka v NO Přepere nad

Jizerou, kde odvedla obdivuhodný kus práce.

Jako poděkování a vyjádření úcty k životu, jenž se našel v cestě za Ježíšem, jsme se sešli u naší sestry v pátek 10. února ve hřbitovním kostele v Českém Dubě a připomněli si její památku i při bohoslužbách v neděli 12. února v Husově sboru na místě, které ona tolik milovala. V naději, víře a lásce ji odkazujeme našemu Pánu.

Rada starších v Českém Dubě

V neděli 5. února odvolal Pán živo-

ta a smrti ve věku 77 let sestru farářku Zdenku Brynychovou, která před odchodem do trvalého důchodu v roce 1998 sloužila v náboženských obcích v Ústí nad Labem, v Lišanech u Rakovníka a především dlouhou dobu v Praze Hloubětíně a Vysočanech.

Se sestrou farářkou se naše církve rozloučila 13. února ve 13 h v kapli na hřbitově Chvaly. Její památku si připomenou věřící ve všech sborech především pražské diecéze v neděli 19. února.

(red)

Z JAKÉHO MATERIÁLU...

Dokončení ze str. 3
písku. Má hnědočervenou a hnědošedou barvu (Drda, M., Krajc, R.: Tzv. Husův hmeček – originál nebo dokonalejší padělek? Husitský Tábor 2001, s. 554-556). Tábořská bohoslužba byla ve srovnání s římskou mší i bohoslužbou utrakvistických pražanů prostá, konaná v běžném oděvu, bez oltáře a mohla být sloužena na kterémkoliv místě (Vavřinec z Březové, Husitská kronika, Praha 1979, s. 111). Táboři odmítali monstrance a kalichy ze zlata. Lze si představit, že používali při bohoslužbě zcela obyčejné keramické nebo dřevěné kalichy (Drda, s. 556). Švýcarský reformátor působící v Žürichu Ulrich Zwingli užíval při večeri Páně dřevěné kalichy a dřevěný talíř – z javorového dřeva. Na víno se užívala cínová konvice ve tvaru zvonu.

Tradičním materiálem západního i východního křesťanství pro zhotovení kalicha je zlato a stříbro. Podle pravoslavné církve může být zhotovený kalich pouze ze zlata a stříbra. Také v římskokatolické církvi od 17. století do II. vatikánského koncilu

mohl být zhotovován kalich pouze ze zlata nebo pozlaceného stříbra. V současnosti je ve Všeobecných pokynech k římskému misálu uvedeno: „Posvátné nádoby ať se zhotovují z pevných materiálů, které jsou podle obecného úsudku pokládány za ušlechtilé... Přednost má takový materiál, který se snadno netříští a nepodléhá zkáze“ (s. 123).

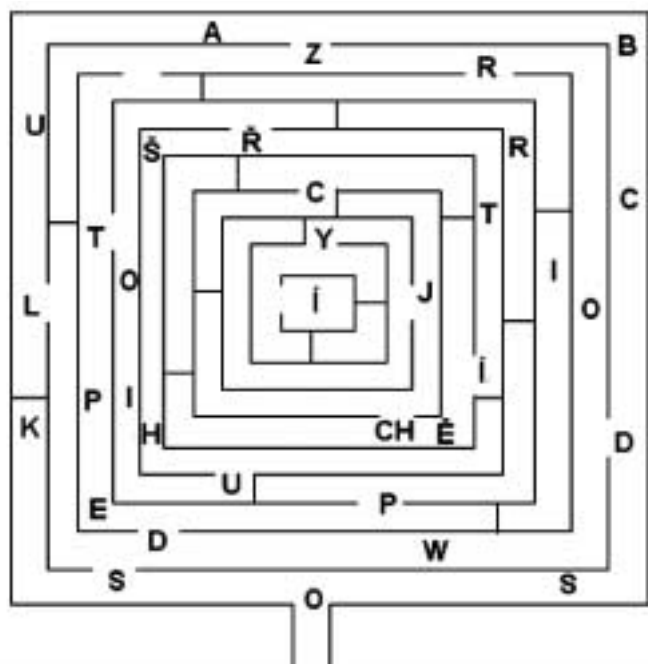
V Církvi československé husitské je v bohoslužebných řádech řečeno, že kalich má být zhotovován ze vzácných kovů a ušlechtilého materiálu. Bylo to zdůvodňováno i tím, že zlato a lesklý kov koncentruje pozornost účastníků bohoslužby (Srov. František Kalous: Řád bohoslužebný z roku 1924, s. 146). V bohoslužebném řádu je uvedeno zlato, stříbro, pozlacený či stříbrný kov, dřevo a sklo (Liturgie vydaná 2004, s. 20). V současnosti jsou rozšířeny i keramické kalichy. V každém případě bohoslužebný kalich - jeho podoba, vzhled a zacházení s ním mají vyjadřovat naši úctu vůči tomu, čemu tento předmět a symbol slouží.

Tomáš Butta

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ OCHRNUŤEHO

Máte, děti, rády bludiště? Pokud ano, snad vám tohle udělá radost. Vypište si do řady jen ta písmenka, která leží na správné cestě. Nedávají vám žádný smysl? Zkuste přečíst nejprve první a pak vždy jedno přeskočit a až dojdete na konec řady, vraťte se na začátek a přečtete ta ostatní.

(Řešení z minulého čísla: Budme vědci!)

Jana Krajčírková

KALENDARIUM – ÚNOR

20. 2. 1416 - Kostnický koncil vyhlásil půhon (tj. obeslání k soudu) pro všechny české pány, kteří podepsali protest proti Husově upálení.

20. 2. 1491 - Jan Albrecht se vzdal nároků na uherský trůn ve prospěch bratra Vladislava II. Jagellonského.

20. 2. 1621 - Do Prahy přišel seznam (odeslán již 7. února z Vídně) exponovaných povstalců (uvedeno devadesát osob). Ještě téhož dne začalo zatýkání. Páni a rytíři se shromáždili na Pražském hradě, měšťané na radnici. V Bílé věži na Hradčanech a v šatlavě Staroměstské radnice bylo uvězněno na 61 účastníků povstání, dalších 29 bylo internováno v domácím vězení.

20. 2. 1811 - Vydán byl finanční patent (zvaný též "Wallisův"), jímž měla být cena bankocetlí stanovena při výměně za měnu konvenční na pětinu nominální ceny. Do 1. února 1812 se bankocetle (dosáhly výše 1060 milionů zlatých) měly stáhnout z oběhu a vyměnit za tzv. výměnné papíry (s pětinou hodnotou).

20. 2. 1941 - Zemřel v Praze **František Kysela** (* 4. 9. 1881 v Kouřimí) - malíř, grafik, průmyslový a scénický výtvarník

20. 2. 1971 - Zemřel v Praze **Jan Procházka** (* 4. 2. 1929 v Ivančicích) - prozaik a filmový scenárista.

21. 2. 1846 - Narodil se v Ostředku u Benešova **Svatopluk Čech** (+ 23. 2. 1908 v Praze) - básník a prozaik.

21. 2. 1921 - V krompašských železárnách došlo vinou agitace komunistických agitátorů k bouřím, kdy dav napadl továrnu, ubil dva pracovníky a zranil několik četníků. Státní moc obnovila pořádek drastickými prostředky: po salvě z pušek zůstali ležet 4 mrtví dělníci.

21.-25. 2. 1936 - M. Hodža jednal o svém středoevropském plánu při oficiální návštěvě Jugoslávie. Stojadinovičova vláda však neměla pro Hodžův projekt pochopení.

21. 2. 1946 - Prozatímní národní shromáždění schválilo zákon o obnově univerzity v Olomouci (se čtyřmi fakultami). Současně přijalo zákon o voličských seznamech. Věková hranice volebního práva byla snížena: aktivní volební právo měli občané od 18 let a pasivní od 21 let.

21. 2. 1991 - Federální shromáždění přijalo zákon o mimosoudních rehabilitacích. ČSFR byla přijata za člena Rady Evropy.

22. 2. 1471 - Zemřel pražský arcibiskup **Jan Rokycana** (* kolem roku 1396). Za administrátora tzv. dolní konzistoře (u Týnského chrámu) byl zvolen M. Václav Koranda mladší - viz i str. 1.

22. 2. 1991 - Zemřel v Praze **Ladislav Fialka** (* 22. 9. 1931 v Praze) - mim, choreograf a pedagog.

23. 2. 1906 - Premiér Gautsch předložil v parlamentu vládní návrh volební reformy, který rušil kuriový parlament, zaváděl všeobecné volební právo pro muže starší 24 let (pasivní od 30 let) a celkový počet poslanců zvyšoval na 455.

23. 2. 1991 - Vnitřní krize v OF mezi dvěma proudy (jeden hlásal přeměnu hnutí v klasickou politickou stranu – V. Klaus, druhý chtěl uchovat původní "hnutí" bez organizačně pevné struktury – "liberální klub" v čele s J. Dienstbierem) vedla po lednovém sněmu 1991 (schválil přetvoření OF v politickou stranu) k rozdělení OF na pravicovou Občanskou demokratickou stranu (ODS) a liberálně demokratické Občanské hnutí (OH).

24. 2. 1801 - Zemřel v Praze **František Martin Pelcl** (* 11. 11. 1734 v Rychnově nad Kněžnou) - český historik a národní buditel, který mj. napsal *Stručné dějiny Čechů*, monografie o Karlu IV. a Václavu IV., slovník jezuitských vědců a spisovatelů v českých zemích a *Dějiny Němců a jejich jazyka v Čechách*. Vývrcholením jeho historické práce byla *Nová kronika česká*.

24. 2. 1921 - Narodil se v Českém Těšíně **Ludvík Aškenazy** (+ 18. 3. 1986 v Bolzanu) -prozaik, dramatik, reportér a scenárista.

25. 2. 1906 - Narodil se v Praze **Rudolf Brdička** (+ 25. 6. 1970 v Mariánských Lázních) - fyzikální chemik, který je spolu s Jaroslavem Heyrovským považován za zakladatele moderní fyzikální chemie u nás. Jeho učebnice *Základy fyzikální chemie* (1952) byla přeložena do 4 jazyků. Proslavil se biomedikálním využitím polarografie (tzv. Brdičkovy filtrátové reakce pro diagnostiku jaterních a nádorových onemocnění).

26. 2. 1361 - Karlu IV. a Anně Svídnické se narodil v Norimberku syn (dědic trůnu) **Václav IV.**

26. 2. 1861 - Nově jmenovaným státním ministrem A. Schmerlingem byla oktrojována (vyhlášena) únorová ústava (též Schmerlingova). Šlo o souhrn základních zákonů, které měly být realizací ústavních záměrů říjnového diplomu. Ústava byla vydána pro celé území monarchie (včetně Uher). Říšská rada měla být dvoukomorová, což signalizovalo počátky dualismu. Panskou sněmovnu jmenoval panovník, poslance volily zemské sněmy. Celkový počet poslanců širší říšské rady byl stanoven na 343, užší rady na 203 (dosavadní říšská rada se přeměnila na státní radu s poradní funkcí). Únorová ústava vzbudila u většiny německých národů odpor, nejdůležitější v Uhrách. Čechům bylo upřeno české historické právo.

26. 2. 1911 - Narodil se ve Velence u Nymburka **Josef Smrkovský** (+ 15. 1. 1974 v Praze) – jeden z politiků "pražského jara" 1968.

26. 2. 1961 - Zemřel v Praze **Zdeněk Wirth** (* 11. 8. 1878 v Libčanech u Hradce Králové) – historik umění.

26. 2. 1986 - Zemřel v Praze **Karel Vlach** (* 8. 10. 1911 v Praze) – dirigent.

26. 2. 1991 - Federální shromáždění přijalo zákon o velké privatizaci (o převodu majetku státu na soukromé osoby pro účely podnikání).

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz